

» Ὅποσα εἶδον ὅμως ἀσπασμῶν ὑπάρχουσιν ἀπὸ τοῦ φιλήματος τοῦ εἰδώλου καὶ τοῦ κρασπέδου μέχρι τοῦ ὑπὸ τῆς εὐπρεπείας ἐπιβαλλομένου φιλήματος παρὰ τῇ νεωτέρᾳ ἡμῶν κοινωνίᾳ! Ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἐποψὴν ἀνίκανοι πάντα ταῦτα εἰς τὴν μιμικὴν τῆς καλοκαγαθίας, ὁποῖον ὅμως χάσμα διαχωρίζει τὸ φίλημα τοῦτο ἀπὸ τοῦ φιλήματος τοῦ Παύλου καὶ τῆς Φραγκίσκας Δαρμίνι (Paolo und Francesca da Rimini).!

Ἐν Φλωρεντίᾳ τῇ 6 μαΐου 1893.

Μετὰ τῶν ἐνθέρμων χειρετισμῶν μου
ὁ ὑμέτερος

ΠΑΥΛΟΣ ΜΑΝΤΕΓΚΑΣΑΣ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

Γ. Κ. Α.

Ο ΓΑΜΟΣ ΠΑΡΑ ΣΙΔΕΡΟΥΝΤΙΟΙΣ.

Ὁ εὐθαλής τῆς Μεσογείου κήπος, ἡ νῆσος τῶν Μακάρων, ἐνθα ἡ ἀρωματικὴ μαστίχη δίδωσι τὴν ἀμβροσίαν καὶ ἡ ἡδύπνους πορτοκαλέα παρασκευάζει τὸ νέκταρ· ἡ ὥραία Χίος, τὸ ἐμπορεῖον τοῦ ἀρχιπελάγους, ἔχει τοὺς ἀγρίους της, ἔχει ὡς ἡ πεπολιτισμένη Γαλλία τοὺς Βάσκους της·

Τὰ βορειοδυτικὰ μέρη τῆς Χίου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ νότια εἰσι πετρώδη, ξηρά, ἀνδρα καὶ κατ' ἄπταιστον κλιματολογικὸν κανόνα τὸ ἀνθρώπινον φυτόν ἐν αὐτοῖς ψυχικῶς καὶ σωματικῶς καθυστερεῖ. Ἡ Σιδερούντα (κατ' ἀκριβὴ ἐτυμολογίαν Γῆ σιδηρᾶ). οὐδὲ σκιὰν δεικνύσι τῶν ἀνθοῦντων καὶ παχυχλόων λειμώνων τοῦ μακαρίτου Ὀρφανίδου· τὰ κυρίως προϊόντα τῆς βραχυώδους ἐκείνης γωνίας εἰσὶν ἀνθρακες, δαδία καὶ κρόμμυα· ἐν τούτοις οἱ συντηρητικοὶ σιδερούντιοι διὰ νὰ μὴ διαψεύσωσι τὴν παροιμίαν ἥτις εἰς τὴν φτώχειαν ἐπιβάλλει τὴν καλοπέρασιν τὴν περνοῦν οἱ φίλοι συχνὰ πυκνὰ μὲ χαράς καὶ ξεφαντώματα.

Ὁ γάμος εἶναι ἡ χαρακτηριστικωτέρα ἐορτὴ αὐτῶν. Ἀπὸ πρώτης καλοῦνται τὰ τύμπανα τῶν γειτόνων ἀθιγγάνων (μεθ' ὧν οἱ σιδερούντιοι εὐρηγνται εἰς στενὰς ἐμπορικὰς σχέσεις, ὡς πωλοῦντες τοῖς περικλητοῖς Ἑφραίστοις τὰ ἀπηνθρακωμένα πεῦκα των, ἀτινα λαβόντα τὸ ὄνομα τῆς ἀγορᾶς καὶ πευκοσιγγανα ἐκλήθησαν)! Οἱ οἶκοι τῶν μελλονύμφων ἀνοίγουν θύρας καὶ παράθυρα καὶ εἰς τὴν πρασινάδα αἱ βαθοκύανοι βράκκαι τῶν μισέδων κυμαίνονται ὡς θάλασσα ἡχέεσσα θροοῦσαι... φερρ!

Κάτω ὅτῳ γιאלό, κάτω ὅτῳ περιγιάλι.

Καὶ ἡ τιλῶδης πτέρνα τῶν χορευτῶν συνθλά, συντρίβει, καταπατεῖ τὰ ὀλίγα χορτάρια ποῦχαν μένει ὅσῃν ἔρημη γῆ. κήπου κήπου καμμιὰ πιστολιὰ διακόπτει τὸν συρτὸν καὶ τὰς ἰαχὰς τῶν εὐθυμούντων, ὅπως θερμάνῃ τὸ αἷμα κανενὸς νταγῆ, ἀλλὰ τὰ συμ-

μάσματα πάλιν γυρίζουν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς νεραντσούλας καὶ ὁ Ἀνακρέων χλευάζει τὸν Τυρταῖον: ἴντα λέτε βρὲ παιδιὰ καὶ φοιτάδες θὰ γενοῦμεν.

Τέλος φθάνει ἡ ὥρα τῆς ἱεροτελεστίας· ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ φορεῖ τὸ πετραχήλι του καὶ καλεῖ τοὺς νυμφίους· πρὸ τῶν ποδῶν του κεῖται ἄροτρον, δεξιόθεν αὐτοῦ τοποθετεῖ τὸν γαμβρὸν καὶ ἀριστερόθεν τὴν νύμφην εἴτα μετ' ἐπισημότητος ἀποτεινόμενος τῷ ἀνδρὶ ἐρωτᾷ:

Θέλεις τὴν κι' ὀρέγῃσαι τὴν κι' ἀνακαχαρίζῃσαι τὴν;

Κἀκείνος:

Θέλω τὴν κι' ὀρέγομαι τὴν κι' ἀνακαχαρίζομαι τὴν!

Καὶ ὁ ἱερεὺς en conclusion:

Σὰν τὴν θὲς κι' ὀρέγῃσαι τὴν

κι' ἀνακαχαρίζῃσαι τὴν

Ποὺς τριχωτὸς, ἀλίγυστος, ἀληθὴς ποὺς ἐλέφαντος κινεῖται ὅπως ἀπειλήσῃ τὸ ἄροτρον. Μετὰ τὴν ὀρκωμοσίαν τοῦ γαμβροῦ, ὁ παπᾶς ἀποτεινὴν τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, μὲ ἀλλαγὴν μόνον τῶν γενῶν, τῇ νύμφῃ, ἥτις ἀπαντᾷ ὡς ὁ γαμβρὸς μὲ φωνὴν ὅμως ἀδύνατον καὶ διακοπτομένην πρὸ τοῦ παθητικοῦ ἐκείνου ρήματος: ἀνακαχαρίζομαι· τὰ λοιπὰ τελοῦνται κατὰ τὰ ἐκκλησιαστικῶς εἰωθότα καὶ παρτωθέντος τοῦ μυστηρίου ἄρχονται τὰ ἐγκώμια:

Ἐπῆρες τὸν Τσοφτσᾶ μου (Σοφία μου)!

τὸν αὐγαγγελῆ (Εὐάγγελον)

Πῶχει πευκατσιγγανα καὶ πολὺ δαί.

Ὁμορφη ποῦν ἡ νύφη μας σὺν ἔρχετ' ἀπ' τὸ πλῆμα Σὰν τὸ σταφύλι ροζάκι ποῦ κρέμεται ὅτῳ κλήμα.

Καὶ οἱ μάκαρες σιδερούντιοι τζοῦζουν τὴν μαστίχην των καὶ ἐν τοῖς κόφτει διὰ τίποτε, εἰς τὸ πείσμα τοῦ Καρτεσιῦ, ὅστις μόνον ἀποδείξει τῆς ὑπάρξεώς του εὕρισκεν ἐν τῇ σκέψει. Εὐτυχῇ ὄντα!

Ν. ΚΑΠΗΓΙΟΛΔΑΣΗΣ.

ΑΓΡΟΤΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Α'.

Ἦ κούρη.

Ἦτο Θράσση. Ἐγεννήθη κατὰ τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τοῦ Πάσχα, διὸ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἀναστασίαν.

Οἱ γονεῖς της ἡγάπων αὐτὴν μέχρι λατρείας. Τὴν παιδικὴν της ἡλικίαν διήγαγεν ἐν μέσῳ ἀπείρων προφυλάξεων καὶ θωπειῶν. Ἦν κατὰ βῆθος ἀγαθὴ, ἀλλ' ἐκ τῶν διαθρύψεων ἀπέβη ὀλίγον ὑπεροπτικὴ· εἰς τοῦτο δὲ συνέτεινον καὶ τοῦ πατρὸς της ἡ μεγάλῃ περιουσία καὶ τῆς μητρὸς ἡ ματαιοφροσύνη.